

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Michaely Židlické, soudkyně Vlasty Formánkové a soudce Vladimíra Sládečka v právní věci stěžovatele **Václava H** bytem , Teplice, zastoupeného Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 1, Teplice, o ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 6 Tdo 705/2012-458 ze dne 20. 6. 2012, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011 a rozsudku Okresního soudu v Teplicích č. j. 4 T 134/2007-338 ze dne 23. 9. 2010 a o návrhu na odklad vykonatelnosti těchto rozhodnutí takto:

Ústavní stížnost a návrh s ní spojený se odmítají.

Odůvodnění:

I.

Ústavnímu soudu byl dne 22. 10. 2012 doručen návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), jehož prostřednictvím se stěžovatel domáhal zrušení rozsudku Okresního soudu v Teplicích (dále jen „okresní soud“) č. j. 4 T 134/2007-338 ze dne 23. 9. 2010, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011 a usnesení Nejvyššího soudu č. j. 6 Tdo 705/2012-458 ze dne 20. 6. 2012 a odložení vykonatelnosti výše uvedených rozhodnutí okresního a krajského soudu do doby než bude o ústavní stížnosti rozhodnuto.

Z obsahu ústavní stížnosti a ze spisu okresního soudu sp. zn. 4 T 134/2007, který si Ústavní soud za účelem posouzení důvodnosti ústavní stížnosti vyžádal, bylo zjištěno, že okresní soud rozsudkem č. j. 4 T 134/2007-338 ze dne 23. 9. 2010 shledal stěžovatele

vinným trestným činem ublížení na zdraví dle § 222 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), za což mu uložil trest odnětí svobody v délce trvání čtyř let. Stěžovatel podal proti rozsudku okresního soudu odvolání, které bylo usnesením krajského soudu č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011 zamítnuto. Dovolání stěžovatele proti rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší soud usnesením č. j. 6 Tdo 705/2012-458 ze dne 20. 6. 2012 odmítl jako zjevně neopodstatněné dle § 265i odst. 1 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

Stěžovatel v ústavní stížnosti uplatnil dvě základní námitky, a to námitku nesprávného obsazení senátu krajského soudu, v čemž spatřoval porušení ústavně zaručeného práva na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a námitku extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy, zakládající dle jeho názoru neoprávněný zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

Co se týče námitky nesprávného obsazení senátu krajského soudu, stěžovatel uvedl, že tuto vznesl již v řízení před krajským soudem. Krajský soud se s ní vypořádal zcela nepřipadně interpretací rozvrhu práce pro rok 2011, ačkoliv relevantní měl být rozvrh práce účinný ke dni nápadu věci, tzn. k 30. 11. 2010. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že ani podle rozvrhu práce pro rok 2011 by nebylo možno při jeho řádném výkladu dojít ke složení senátu, v jakém tento v jeho věci reálně rozhodoval. Tento závěr stěžovatel v ústavní stížnosti dále podrobně rozvedl.

Dle stěžovatele bylo třeba při určení zákonných soudců vycházet z rozvrhu práce pro rok 2010 a krajský soud měl rozhodovat ve složení Mgr. Věra Kloudová jako předsedkyně senátu a JUDr. Zdeňka Hošková a Mgr. Jitka Neterdová jako členky senátu, i když u posledně jmenované to stěžovatel nemohl konstatovat s jistotou, neboť rozvrh práce byl dodatečně upravován a jeho původní znění neměl stěžovatel k dispozici. Jestliže místo toho o odvolání stěžovatele rozhodoval senát krajského soudu ve složení JUDr. Naděžda Hájková jako předsedkyně senátu a Mgr. Jitka Neterdová a Mgr. Věra Kloudová jako členky senátu, došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatele na zákonného soudce.

Stěžovatel poukázal na skutečnost, že v rozvrhu práce krajského soudu byli u senátu 4 To uvedeni v podstatě všichni trestní soudci krajského soudu, a vyjádřil přesvědčení, že za těchto okolností, při absenci dalších pravidel, je nutno při obsazování soudu respektovat pořadí, v němž jsou jednotliví soudci v rozvrhu práce vypsáni. Nejvyšší soud v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval na komentář k rozvrhu práce, v němž je uvedeno, že se členové každého oddělení zastupují navzájem. Stěžovatel měl za to, že pokud by se na tento princip přistoupilo, pak by prakticky nebylo možno dospět k jednoznačnému určení zákonného soudce. Dle názoru stěžovatele se předem stanovená pravidla pro výběr soudců nemohou zastavit toliko na určení množiny soudců, aniž by bylo možno přesně určit konkrétní soudce z této množiny. K argumentaci Nejvyššího soudu, že není vyloučeno, aby v rámci jednoho senátu zasedalo více soudců, kteří jsou v rozvrhu práce uvedeni na pozici předsedy senátu, stěžovatel podotkl, že takový postup by samozřejmě byl možný, pokud by vyplýval z rozvrhu práce. Jestliže rozvrh práce nic takového nestanoví, měl by být senát složen z předsedy určeného dle pořadí soudců v kolonce „předseda senátu“ a dvou členů senátu opět určených dle pořadí v kolonce „členové senátu“. Pokud by byl některý ze soudců

např. ze zdravotních důvodů z rozhodování vyloučen, nahradil by ho soudce následující v pořadí v příslušné kolonce, tzn. při absenci předsedy senátu uvedeného na prvním místě by jej nahradil soudce uvedený v kolonce „předseda senátu“ na místě druhém atd. U členů senátu by tomu bylo obdobně. V případě stěžovatele však v senátu zasedali současně JUDr. Hájková a Mgr. Kloudová, které jsou obě zapsány v rozvrhu práce jako předsedkyně senátu.

Podstatou druhého okruhu námitek byl nesouhlas stěžovatele s hodnocením důkazů provedeným obecnými soudy, které se ve výsledku přiklonily k verzi skutkového děje, jak jej popsal poškozený, a nikoliv k verzi stěžovatele, dle níž stěžovatel vystřelil v okamžiku, kdy na něm poškozený klečel a útočil na něj ranami pěstí do obličeje. Dle názoru stěžovatele odporovaly závěry obecných soudů provedeným důkazům do té míry, že bylo možno hovořit o extrémním rozporu, zakládajícím porušení pravidel spravedlivého procesu. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že soud prvního stupně z výpovědí stěžovatele, poškozeného a svědků nebyl schopen učinit skutkový závěr a klíčovým pro toto určení se mu staly až znalecké posudky z oboru balistiky a sebeobran. Teprve v jejich světle hodnotil okresní soud věrohodnost jednotlivých výpovědí. Právě závěry zmíněných znaleckých posudků však byly v rozporu se skutečností. Co se týče posudku z oboru balistiky, znalci nikterak nepříslušelo posuzovat účinky střel na tělo poškozeného ani hodnotit, zda se jednalo o nutnou obranu či nikoliv, přesto tak ve svém posudku učinil. Pro soud prvního stupně byl ovšem klíčový především závěr znalce, že je vyloučeno, aby ke střelbě došlo z bezprostřední blízkosti, tzn. ze vzdálenosti 15 až 20 cm. Tento závěr byl opřen o dvě skutečnosti, a to že z takové vzdálenosti dochází k velké devastaci pokožky a že by povýstřelové zplodiny pronikly ošacením a zůstaly by na kůži poškozeného. Tyto premisy jsou ovšem chybné, neboť moderní střelivo a použitá zbraň pokožku nedevastují. U hlavního líčení byl proveden důkaz papírovými terči s cvičnými průstřely, z nichž je dobře patrné, že již jedna vrstva oblečení zamezuje tomu, aby na pokožce zůstaly viditelné stopy po střelbě. K tomu přistupuje fakt, že policie nezajistila bundu, kterou měl poškozený v době střelby pravděpodobně na sobě, a která mohla účinky střel ještě více setřít. Znalec rovněž pominul, že policie vůbec nezajistila stopy po střelbě na těle poškozeného ani v tomto ohledu neučinila žádné opatření vůči lékařům. Znalec neustále vycházel z toho, že na těle poškozeného nebyly žádné stopy po střelbě, nicméně jak patrné z výše uvedeného, absence těchto stop byla vzhledem k okolnostem zcela logická; zvláště pak za situace, kdy lékař nebyl nikým upozorněn, aby takové stopy hledal. Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, zvláštní specializace sebeobrana, pak žádné použitelné závěry nevyplývaly, přesto soud prvního stupně považoval tento posudek za jeden ze dvou klíčových důkazů svědčících v neprospěch stěžovatele.

Odvolacímu soudu stěžovatel vytkl, že se výše uvedenými výhradami vůči závěrům znaleckého posudku z oboru balistiky blíže nezabýval a dále že sice doplnil dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a forenzní traumatologie, nicméně se již nijak nevypořádal se závěry, které ze znaleckého posudku vyplývaly, resp. jeho polemika s nimi byla vystavěna toliko na neprokázaných domněnkách. Stěžovatel rovněž poukázal na pasáž odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, v níž bylo uvedeno, že posudek z oboru kriminalistiky, specializace sebeobrana, byl nadbytečný a že na něm soud prvního stupně zcela správně své závěry nevystavěl. Toto tvrzení dle stěžovatele svědčilo o toliko povrchní znalosti spisu, neboť dle rozsudku okresního soudu se jednalo o jeden ze dvou klíčových důkazů proti jeho

osobě. Obdobně zkresleně interpretoval odvolací soud i hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozeného okresním soudem. Mimoto sám odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že si poškozený nemusel správně zapamatovat všechny detaily, k čemuž dále přistoupily pochybnosti vyjádřené ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Poškozený byl nadto usvědčen ze lži i znaleckým posudkem z oboru chirurgie, neboť popíral, že by stěžovatele udeřil, přičemž uvedený posudek bití do obličeje menší intenzity potvrdil. Další rozpor lze spatřovat v závěru, že poškozený nebyl pro stěžovatele hrozbou, neboť takové tvrzení odporuje lékařským zprávám popisujícím zdravotní stav stěžovatele v době, kdy se skutek odehrál. Málo srozumitelné je i hodnocení naplnění podmínek nutné obrany, neboť není vždy patrné, zda se vztahuje k verzi uváděné poškozeným či k verzi stěžovatele. Stěžovatel zdůraznil, že narozdíl od soudu prvního stupně neměl odvolací soud pochybnosti o správnosti skutkových zjištění již jen na základě svědeckých výpovědí poškozeného a svědkyně Kateřiny Urbanové. Stěžovatel považoval toto hodnocení, i ve světle výpovědi svědka Václava Svobody, za nesprávné a vyjádřil přesvědčení, že výpověď svědkyně Urbanové nese známky výpovědi svědka, který nechce přímo lhát, ale současně nechce říci pravdu; v každém případě však z této výpovědi nelze dovodit, že by stěžovatel v okamžiku střelby klečel ve vzdálenosti 1,5 metru před stojícím poškozeným. O nedůsledném seznámení se odvolacího soudu s věcí pak dle stěžovatele svědčila jeho poznámka, že tato svědkyně potvrdila fyzický kontakt poškozeného se stěžovatelem, který poškozený zcela popíral; poškozený přitom přiznával opakované úchopy oběma rukama za levou ruku stěžovatele. K úvahám soudu o tom, kdo se bránil, stěžovatel podotkl, že se na pozemku poškozeného nacházel na pozvání nevlastní dcery stěžovatele, Kateřiny Urbanové, a k celému incidentu došlo jen proto, že pozemek neopustil takovou rychlostí, jakou by si poškozený přál. Stěžovatel uzavřel, že závěry obecných soudů byly v příkrém rozporu s provedenými důkazy. Pro posouzení viny stěžovatele byl důležitý rozdíl, zda měl střílet v pokleku na neútočícího poškozeného nebo vleže na útočníka, který na něm klečel a bil ho. V druhém případě by soud musel zhodnotit míru oprávněnosti použití zbraně, ať už z pohledu nutné obrany nebo z pohledu závažnosti jednání a výše uloženého trestu. Jelikož se ani odvolací soud s námitkami stěžovatele nevypořádal, byl stěžovatel nucen se obrátit na Ústavní soud, aby je svým nálezem zrušil a současně aby odložil jejich vykonatelnost až do vydání rozhodnutí o ústavní stížnosti.

II.

Ústavní stížnost byla podána včas, byla přípustná a splňovala veškeré formální a obsahové náležitosti stanovení zákonem o Ústavním soudu, proto bylo možno přistoupit k přezkumu napadených rozhodnutí. Ústavní soud si za tímto účelem vyžádal spis okresního soudu sp. zn. 4 T 134/2007, jak již bylo uvedeno výše, a vyjádření účastníků řízení.

Okresní a Nejvyšší soud ve svých vyjádřeních shodně označily ústavní stížnost za nedůvodnou a odkázaly na odůvodnění napadených rozhodnutí, v nichž se s námitkami stěžovatele, které dle jejich názoru představovaly toliko opakování jeho obhajoby, vypořádaly. Nejvyšší soud dále ve vztahu k tvrzenému extrémnímu rozporu mezi důkazy a skutkovými zjištěními uvedl, že se skutkovými zjištěními zabýval v rozsahu plynoucím z judikatury Ústavního soudu, na níž ve svém usnesení odkazoval. Vzhledem k tomu, že považoval hodnocení důkazů za logické, přesvědčivé a nevykazující libovůli, považoval Nejvyšší soud za dostačující poukázat na některé

skutečnosti z rozhodnutí okresního a krajského soudu, aby stěžovatele upozornil na to, že bylo postupováno v souladu s § 2 odst. 5 a 6, § 125 a § 134 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Nejvyšší soud proto navrhl, aby byla ústavní stížnost zamítnuta.

Okresní státní zastupitelství v Teplicích se postavení vedlejšího účastníka řízení výslovně vzdalo, ostatní účastníci se ve stanovené lhůtě k obsahu ústavní stížnosti nevyjádřili.

Vyjádření okresního a Nejvyššího soudu byla stěžovateli zaslána k replice. Stěžovatel reagoval na výše uvedená vyjádření replikou, v níž setrval na námitkách obsažených v ústavní stížnosti a dále vyslovil domněnku, že Nejvyšší soud při rozhodování o námitce nesprávného obsazení senátu zohlednil spíše aspekt „politický“ než právní, neboť stěžovatelem tvrzená vada rozvrhu práce by se týkala rovněž dalších trestních věcí projednávaných krajským soudem. Stěžovatel rovněž podotkl, že se Nejvyšší soud k jeho konkrétně formulovaným výtkám, poukazujícím na zásadní rozpory mezi provedenými důkazy a z nich odvozenými skutkovými zjištěními, nijak nevyjádřil a místo toho obecně poukázal na nadužívání námitky „extrémního rozporu“ v dovolacím řízení. Právě v důsledku tohoto přístupu obecných soudů stěžovateli nezbylo než podat ústavní stížnost.

III.

Ústavní soud se nejprve zabýval námitkou, že senát krajského soudu, který rozhodoval o odvolání stěžovatele, nebyl správně obsazen. Pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, zakládala by tato skutečnost sama o sobě důvod kasace napadených rozhodnutí a současně by činila posuzování skutkových okolností případu předčasným, neboť přezkum jejich správnosti by byl věcí nově ustaveného senátu odvolacího soudu.

Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 8. 6. 2011 (č. 1. 370) Ústavní soud zjistil, že senát krajského soudu rozhodoval ve složení: JUDr. Naďa Hájková (předsedkyně), Mgr. Jitka Neterdová a Mgr. Věra Kloudová (členky senátu). Obhájce stěžovatele vznesl na veřejném zasedání námitku v tom smyslu, že z rozvrhu práce krajského soudu není seznatelné, kdo je zákonným soudcem stěžovatele. Nato bylo obhájci sděleno, že věci z okresů Louny a Teplice náleží senátu 4 To, ve kterém jsou tři referenti – JUDr. Naďa Hájková, Mgr. Věra Kloudová a JUDr. Zdeňka Hošková s tím, že JUDr. Hošková je na mateřské dovolené a místo ní byla do senátu 4 To přidělena Mgr. Jitka Neterdová. Teprve jestliže by z nějakého důvodu chyběla Mgr. Neterdová, nastoupili by další uvedení soudci, ovšem bez nutnosti dodržovat pořadí. Veřejné zasedání bylo následně za účelem porady senátu přerušeno a poté, co bylo v jednání pokračováno, krajský soud konstatoval výpis z rozvrhu práce krajského soudu na rok 2011, včetně dodatku k rozvrhu práce pro trestní úsek č. 6 z 29. 3. 2011.

Usnesení krajského soudu č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011, jímž bylo odvolání stěžovatele zamítnuto, napadl stěžovatel dovoláním, v němž mimo jiné poukazoval na porušení práva na zákonného soudce, v čemž spatřoval naplnění dovolacího důvodu dle § 265b odst. 1 písm. a) trestního řádu. K dovolání se vyjádřilo Nejvyšší státní zastupitelství, které považovalo námitku stěžovatele za důvodnou. Dle Nejvyššího státního zastupitelství rozvrhy práce krajského soudu na rok 2010 a 2011 vzbuzovaly pochybnost o způsobu obsazení senátů v jednotlivých trestních věcech,

neboť z nich nebylo možno jednoznačně dovodit konkrétní složení senátů ani způsob stanovení pořadí při zastupování. Nejvyšší státní zastupitelství podrobilo kritice způsob, jímž se krajský soud vypořádal s námitkou nesprávného obsazení senátu, a to jak s ohledem na časové hledisko, kdy se krajský soud odvolával na rozvrh práce pro rok 2011, ačkoliv relevantní byl rozvrh práce pro rok 2010, tak s ohledem na skutečnost, že na pozicích členů senátu byly uváděny dvě desítky soudců, a to bez stanovení pořadí. Obdobně nepřiléhavý byl dle Nejvyššího státního zastupitelství i odkaz na dodatek č. 6 ze dne 29. 3. 2011, neboť tento se netýkal rozhodného období a především nijak neřešil způsob zařazení a pořadí Mgr. Jitky Neterdové, když toliko oznamoval, že nápad JUDr. Zdeňky Hoškové je zastaven a přidělován Mgr. Neterdové. Nejvyšší státní zastupitelství uzavřelo, že rozporuplné zdůvodnění odvolacího soudu podtrhuje důvodnost námitek stěžovatele, v jehož trestní věci se nad způsobem složení senátu odvolacího soudu vznášejí otazníky s tím, že soudce nebyl v tomto případě podle dostupných materiálů stanoven předvídatelným způsobem.

Nejvyšší soud v usnesení č. j. 6 Tdo 705/2012-458 ze dne 20. 6. 2012 neshledal námitku stěžovatele o porušení práva na zákonného soudce důvodnou. Nejvyšší soud nejprve poukázal na skutečnost, že Mgr. Jitka Neterdová byla vždy v rozvrzích práce uváděna na druhém místě po JUDr. Zdeňce Hoškové a před Mgr. Knaiřem, což však stejně nemělo zásadní význam, neboť z bodu 6 komentáře k rozvrhu práce pro rok 2010 vyplývá, že členové každého oddělení To se zastupují navzájem. JUDr. Zdeňka Hošková v období od 1. 4. 2011 do 1. 9. 2011 objektivně u krajského soudu nepůsobila z důvodu mateřské dovolené a Mgr. Jitka Neterdová byla řádnou členkou senátu č. 4, a to od 1. 11. 2010. Na případ nemoci či mateřské dovolené jednotlivých členů senátu pamatoval rozvrh práce v tom smyslu, že se tito zastupují navzájem, proto nemuselo být stanoveno žádné kritérium určující pořadí jednotlivých soudců. Vadou nebyla ani skutečnost, že v senátu zasedali společně dvě soudkyně uvedené v rozvrhu práce na pozicích předsedkyně senátu; sama skutečnost, že soudce je jmenován předsedou senátu, nemůže bránit tomu, aby zasedal v senátu v postavení soudce.

Ústavní soud ustáleně judikuje, že zásada zákonného soudce představuje jednu ze základních záruk nezávislého a nestranného soudního rozhodování v právním státě a podmínku řádného výkonu té části veřejné moci, která byla soudům ústavně svěřena [srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 956/09 ze dne 22. 10. 2009 (N 225/55 SbNU 105), sp. zn. III. ÚS 529/08 ze dne 12. 3. 2009 (N 55/52 SbNU 549), sp. zn. III. ÚS 232/95 ze dne 22. 2. 1996 (N 15/5 SbNU 101)]. Ústavní imperativ, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, aby byla zachována zásada pevného přidělování soudní agendy a aby byl vyloučen - pro různé důvody a rozličné účely - výběr soudů a soudců "ad hoc". Právě z toho důvodu je, kromě procesních pravidel určování příslušnosti soudů a jejich obsazení jako garance proti možné svévoli, součástí základního práva na zákonného soudce i zásada přidělování soudní agendy a určení složení senátů na základě pravidel, obsažených v rozvrhu práce soudů (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 1302/10 ze dne 20. 4. 2011, N 77/61 SbNU 239, a v něm citovanou judikaturu). Do rámce základního práva na zákonného soudce Ústavní soud podřadil i požadavky, jež vyplývají pro rozvrh práce z čl. 38 odst. 1 Listiny, tj. předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu, včetně zastupování, pro účastníky řízení.

V nyní projednávané věci je potřeba rozlišovat dvě argumentační roviny, a to jednak obecné závěry soudů vztahující se k možnosti zastupování v případě dlouhodobé nepřítomnosti řádného člena senátu, a dále složení senátu v konkrétní věci. Stav, na nějž upozornilo ve svém vyjádření k dovolání i Nejvyšší státní zastupitelství, kdy nepřítomného řádného člena senátu může zastoupit kterýkoliv z ostatních trestních soudců, a to bez uvedení pořadí, požadavkům na transparentnost obsazení soudu nevyhovuje a pokud by bylo takto postupováno ve stěžovatelově případě, nezbylo by než konstatovat porušení jeho ústavně zaručeného práva na zákonného soudce. V nyní projednávané věci byla nicméně situace odlišná, neboť se, jak již konstatoval Nejvyšší soud, jednalo o zastupování mezi řádnými členy senátu navzájem, tzn. Mgr. Jitka Neterdová jako řádná členka senátu 4 To zastoupila nepřítomnou řádnou členku senátu JUDr. Hoškovou. V tomto smyslu byl ostatně stěžovatel odvolacím soudem informován již při veřejném zasedání konaném dne 8. 6. 2011. Jelikož v senátu 4 To zasedali jen jeho řádní členové lze uzavřít, že byl obsazen předvídatelným způsobem; teprve v případě nepřítomnosti některého z nich by mohl nastat stěžovatelem popisovaný problém, kdy by nebylo zřejmé, který další soudce má nepřítomného řádného člena senátu zastoupit. Ústavní soud dále dodává, že má-li senát tři řádné členy, z nichž dva jsou uvedeni v rozvrhu práce v kolonce „předseda senátu“ a jeden v kolonce „člen senátu“, znamená to pouze tolik, že funkci předsedy senátu může zastávat některý ze dvou řádných členů tam uvedených. O složení senátu to nevzbuzuje žádnou pochybnost, neboť ten je vždy primárně tvořen svými řádnými členy. Ústavní soud tedy neshledal, že by při ustavování senátu odvolacího soudu došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatele na zákonného soudce.

Další námitky stěžovatele pak směřovaly vůči hodnocení důkazů obecnými soudy; stěžovatel měl za to, že existoval extrémní rozpor mezi provedeným dokazováním a z něj odvozenými skutkovými závěry. Ústavní soud v této souvislosti připomíná, že není součástí soustavy obecných soudů a že ve vztahu k nim uplatňuje zásadu minimalizace zásahů do jejich rozhodovací činnosti. To se projevuje mimo jiné v tom, že Ústavní soud ustáleně judikuje, že mu nepřísluší „hodnotit“ hodnocení důkazů obecnými soudy, a to ani v případě, kdyby se s takovým hodnocením neztotožňoval (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 2. 1994, sp. zn. III. ÚS 23/93, N 5/1 SbNU 41). Ústavní soud by byl povolán zasáhnout do pravomoci obecných soudů a jejich rozhodnutí zrušit pouze za předpokladu, že by právní závěry obsažené v napadených rozhodnutích byly v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci nevyplývaly (náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, N 34/3 SbNU 257), popřípadě byla-li by skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy (náleží Ústavního soudu ze 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, N 79/4 SbNU 255). Ústavní soud v tomto smyslu řízení před obecnými soudy přezkoumal, přičemž vadu, jež by vyžadovala jeho zásah, nenalezl. Z rozhodnutí obecných soudů bylo dostatečně zřejmé, z jakých skutkových zjištění vycházely a jakými úvahami se při hodnocení jednotlivých důkazů řídily. Nesouhlas stěžovatele se závěry obecných soudů vycházel především z jeho odlišného náhledu na věcnou správnost znaleckých posudků a věrohodnost jednotlivých svědeckých výpovědí, nicméně skutečnost, že obecné soudy posoudily věc v rozporu s představou stěžovatele, sama o sobě porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces nezakládá. V tomto ohledu je důležité, že stěžovatel měl možnost své výhrady prezentovat v rámci své obhajoby a že obecné soudy na jeho argumenty v odůvodnění svých rozhodnutí reagovaly. Dle názoru Ústavního soudu stěžovatel v ústavní stížnosti nepředestřel žádnou námitku, jež by poukazovala na jednoznačný (extrémní) rozpor

mezi důkazy a z nich odvozenými skutkovými zjištěními, a de facto se tak po Ústavním soudu domáhal přehodnocení dokazování, což však Ústavnímu soudu, jak již bylo vyloženo výše, zásadně nepřísluší.

Jelikož Ústavní soud neshledal existenci neoprávněného zásahu do ústavně zaručených práv stěžovatele, nezbylo mu než jeho ústavní stížnost odmítnout jako zjevně neopodstatněnou dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Osud ústavní stížnosti sdílí rovněž akcesorický návrh na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

Michaela Židlická, v. r.
předsedkyně senátu Ústavního soudu

za správnost vyhotovení:
V. Matulová

